

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

UNA MARE.

Tota dona es mare desde el moment que tè fills; mes una mare en tota la estensió de la paraula no es ja la que tè fills, sino la que tè fillas, y no sols fillas, sino fillas casadoras.

Una mare, es per lo comú, senyora de edat incerta, de la cual sols pót dar algun indici la época en que se casá, y los anys problemátichs de la filla gran. Sa figura no tè res de particular, es alta ó baixa, flaca ó grossa; pero sempre vella. Si alguna cosa la distingeix, es la completa falta de pretensions que se revela en son vestir humil y fins descuidat, pera que resalte mes la elegancia á voltas exagerada de las fillas.

Lo natural es que ne tinga duas, pera poder formar *satrilleras*, si bè se 'n vehuen ab tres y quatre. Las poch avisadas las portan totas á passeig, vestidas uniformement, espasantse á sentir un pinxo que pregunta ab fingida admiració: «¿Que han obert lo Hospi-ci?» pero las de mes talent no las trehuen may de un cop á plassa. Una n' hem conegut á qui may se vejé ab mes de una filla á cada costat y de aquet modo arribá á casarne sis.

Lo desitj mes fort, la aspiració mes constant de una mare, pera no dir la única, es casar á sas fillas. Fins se observa que ella tè mes ganas de que se realise lo casori, que la mateixa noya. Pera conseguir aquest objecte, no deixa pedra per móurer y fa tot lo que hu-

manament pót ferse. Porta á las fillas per tot, convertintlas en taula de torrat; se escanya, si es necessari, lo menjar, pera comprárlashi bonichs; sofreix las molestias dels mosquits que las rodeijan, com si fossen bòta de ví de rector, y no descuida ocasió de alabaras com si no tingués vehins.

Si són guapas, pondera las sevas gracias y la felicitat del que podrà obtenirlas; si la cara no es bonica, fa present que són mòlt treballadoras, que tènen talent y bon cor y que farán la felicitat de qualsevol. De aixó de la felicitat no se 'n descuida may.

Los punts ahont brilla la sollicitud de una mare són; en iver, lo teatro y lo carrer de Fernando; en estiu, la Rambla y los balls *campestres*; y en totas parts com del ou al sou, del sou al bou, se trova al costat de una mare, una filla, y al costat de una filla, un *promés*, nom que se dóna sempre al acompanyant, sia burlat ó burlador.

En lo teatro (de aficionats per supuesto) una mare desempenya un paper mòlt passiu. Ni sisquera vigila, perque la mòlta llum y concurrencia són suficients vigilants. Se entrega enterament al espectacle, mentres los dos jove-nets se mossegan la orella, y sols quan arriba á algun passatge de amor mira dissimuladament al promés pera sorprendrer lo fondo de son caràcter en la impresió que li fassa.

Al acabarse la funció lo jove no se cuida de altra cosa que de aguantar lo mocador de la noya y posarli bè la *nube*; pero una mare no se 'n ofent pas. Se arregla tota sola y deixa que també se arreglen los altres. Per lo carrer,

los noys fan braset y ni un sol cop dirigeixen la paraula á la mare, sense que tampoch se 'n ofenga aquesta, perque lo promés es tol-lerat y ben rebut.

Una que altra vegada diu á la filla: «Noya, veig que en Rafel no vol parlar sério... ja casi fa un any que esteu en relacions... me sembla que si li fessis alguna indicació...» Y la noya contesta ab un sospir: «Prengui passiencia, mamá, no fos cas que lo esquivessim...» Y lo dijous següent tórnan al teatro.

En lo carrer de Fernando mostra una mare mes activitat que en cap altra part. Deixa anar á las noyas endevant y ella las conduehix com un pastor lo remat, en companyia de una altra mare, vehina ó coneguda, ab qui aparenta sostenir conversa; mes en realitat tota se fa ulls y orelas pera no pérdrer res de lo que passa.

Aquet es punt de parany, ahont se acut quan se està en vaga ó pera afirmar una coneixen-sa naixent.

Se acostia un jove á enrahonar ab las noyas y de la primera ullada, una mare ja lo ha examinat de cap á peus, de modo que may mes se li despinta.

—¿Que 'l coneix á aquet? pregunta á la vehina.

—Lo vaig véurer á Melpómene l' altre dia, que estava assentat derrerera nostre.

—Y ¿qué es, senyora Tuyas?

—Crech que es fill de un comerciant.

—¿Rich?

—Se la passen... tè silló al Liceo... gasta bastant...

—Vaya, vaya!...

Si lo fill del comerciant se despedeix aviat, una mare llansa un suspir y pensa en un altre.

Si passeija un bon rato y tè ab las noyas conversa animada, una mare al arribar á casa pregunta á la filla:

—¿Qué te ha dit aquell jove? ¿De qué parlavau?

—De res, mamá.

—¿Cóm de res? ¿Qué se te ha declarat?

—No, mamá, no; diu la noya confosa.

—Es un xicot que m'agrada bastant (pensa la mare en alta veu pera que la filla ho senti) bon minyó, fill d'un comerciant molt rich del carrer de Moncada...

Si al dia següent lo jove torna, y al tercer ja se atreveix á acompanyarlas quan retiran, no sabem lo que la noya pensarà de ell, pero la mare no deixarà de segur de oferirli la casa.

En la Rambla una mare tè feyna molt desencansada. Tot alló es joch, no hi ha res de serio. Ella se limita á no dir res y fer á tot lo tonto, fins quan los joves pagan las cadiras. Per res se amohina: deixa que en contorn se formen tantas capellas com vulgan, que las fillas coquetejin ab los que passeijan, que parlen ab los del costat y ab los de darrera. Tè ulls y no mira, tè orelles y no escolta... ó á lo menos ho fa véurer.

Temps de calor y de retirar tart, temps perdut; pero á la Rambla se hi fan alguns casaments, y... ¿per qué hauria ella de faltarli te nint noyas per casar?

En lo ball, una mare hi fa per una part un paper desairat, mes, ben considerat, se presenta com una heroína de abnegació. No balla, ni li agrada véurer ballar (ho fa la edat, que en son temps...) pero en cambi serveix de molt. Guarda las cadiras, mentres la noya valsa, tè sobre los genolls la mantellina y lo mocadoret de *Bareje*, aguanta lo bastó ó lo barret del ballador, y fins la capa li aguantaria si se 'n portés á l'estiu.

Allí se la pót véurer, carregada com botiga ambulante, mullada de suhor com si sortís del bany y sentse ayre ab lo bano de la noya.

Com está sola, se entrega á sos pensaments ab llibertat, y son mirar, entre aburrit y melancólich, diu á tots los que la volen compèndrer: «Com fóra jo aquí sino fos per la meua filla?»

Lo seu gust es anar al Prado, porque es mes reduit y no hi há bosquets de claror duptosa; pero també transigeix ab anar á Euterpe, apesar de que es tant gran, porque ella va ahont vol sa filla, y sa filla va ahont vol lo que li fa l'ós.

Després de tant treball casa ó no casa las noyas, que tolas dos cosas acostuman á sucsehir. Si lo primer, en lo dia de la boda se lamenta, se desespera y plora de haberse de separar de la filla seva del seu cor... (¿Com si no fos ella la que ha volgut casarla!) y al endemá de haber despatxat la última, fa un sospir de satisfacció y desahogo, dihent al marit si 'n tè, ó bè á una vehina: «Gracias á Dèu que hem acabat la feyna... per fi he conseguit col·locarlas á tolas.»

Desde aquet moment deixa de ser mare, y espera quant li tocará la tanda de ser padrina.

Lo cusí.

CANSONETAS.

No he pugat venir mes d' hora
Y á la cita he vingut tart.

¡No 'm fassias tant mala cara!
¡No vulguias fer com lo gas!

Sempre guayto á tos balcones
Quan passo pel teu carrer.
Suspiro, porque guaytanti
Avuy, m' he girat lo peu.

Jo sò lo peixet daurat
Que pel mar corre llauger;
Tu n' ets l' esbelta canyeta;
Tos ulls, ams; ta galta, esqué.

¡Mira si 'l meu cor t' estima
Ab verdadera passió,
Que ara me 'n vaig cap á casa
Perque tinch molt mal de cor.

Lo cusí.

ESPECTACLES.

Desde que tenim aquí á en Rossi, no mirem may quina funció fa. ¿Surt ell? donchs cap al *Prado Catalan* falta gent. Aixins es com nos hem trobat dugas vegadas ab l' *Hamlet*. ¿Qué 's pensan que 'ls ne dirém gran cosa? ¡Cal... No 'ns donarian poca feyna si 'ns ecsigissian esplicárlshi los punts capitals en que entussiasme l' *Hamlet*, desde que surt taciturno pel casament contret per la mare seva, apenas fret lo cos del seu difunt pare, fins que mor ferit, ab la espasa envenenada entre altrás víctimas de la fatalitat.

Francament; aquella bojeria fingida del príncep de Dinamarca, aquell dupte que sempre 'l capfica, aquellas reflexions als cómichs, aquell vigilar los moviments de la reina durant la representació, aquell filosofar á la vista dels restos mortals en lo cementiri, aquella revelació del seu amor devant la tomba d' Ofelia, aquell clavar la espasa de ferida mortal al pit del espós de la seva mare, y aquell morir entre convulsions produidas pel veneno, són rasgos que no mes hi ha que véurerlos una vegada á n' en Rossi porque may mes s' olvidian.

No mes los direm que 'l primer dia de l' *Hamlet*, va ser cridat á la escena setse ó disset vegadas. De ¡bravos! no 'n vulguian mes.

En lo teatro de *Varietats*, va estrenarse lo dilluns passat *O rey ó res!* de D. *Serafi Pittarra*, y á la veritat, encara que varem sentir armoniosos versos y bons pensaments, no 'ns poguerem fer cárrech de l' obra per causa de

la seva mala ecsecució, siga dit ab perdó del Diari de Barcelona. No 'ns agrada citar los que se 'n varen sortir malament del seu paper, pero sí farém notar que 'l representar no consisteix en cridar, y que 'l donar entonació no vol dir exajerar.

Los senyors Fontova y Bertran obtingueren merescuts aplausos.

Lo autor va ser cridat á la escena. Lo felicitem: y l' acompanyem ab lo sentiment pel maltracte que donaren á la seva obra plena de bons efectes, que 's haurian vist mes, si no 'ls hagués amagat la dolenta ecsecució.

L'ONCLE.

SALUDO Á ROSSI.

SONETO.

En *Otello* 'l gelós, ton geni abarca
Las salvatxes passions del pit d'un moro;
Quan *Otello* t' he vist, véuret anyoro,
Que del temple del art n' ets gran patriarca.
Fas lo príncep *Hamlet* de Dinamarca,
Y l' *Otello* llavors ja no deploro,
Que á un dels dos papers, lo públich coro,
No pót may de primer donar la marca.
Y de eixas creacions guardant memoria,
Me trobo tartamut, no 't sé qué dir;
En mon desitj ne busco escapatoria,
Y un SALUDO tant sols puch oferir,
Al qué, anant llorejat cap á la gloria,
Reverdeix los llorers del gran *Saspir*.

Lo Noy

Lo diumenge passat varem véurer un ase volar. Ara sí que, gracias á Madame Poitevin, res nos tè d' estranyar en Barcelona.

* * *

Tots los artistas de Zarzuela que 's troban en Barcelona han sacrificat los seus bigotis á *Pan y toros*. ¡Ara sí que quant ho fassian malament, no 'ls hi podrem clavar pels bigotis!

* * *

Obligat un pobre pagés á tener que empèndrer un llarch camí á fi de ferlo lo mes económicament possible, va lligarse las espardeñas y pèndrer un pá de sis lliuras al objecte de no gastar per los hostals. Arribaba al termini de son viatge, quant al passar per devant de una posada, un tentador olor de conill ofegat va venir á cridar lo *quién vive* á son ven-

ASTRE NOU.

— ¡Me sembla que aquest any los ases ocuparán puestos elevats!

trell. Tregué lo últim y sech crostó de pa que li quedaba y comensá á menjársel, fentse la il·lússió que era una cuixa de conill. L'hostaler que vegé lo afany ab que menjaba, li digué:

— ¿Qué feu, company?

— Res: me menjo aquet tros de pa, y com

que aquí se sent tant bona olor, me sembla que devoro aquell guisat.

— Quan esteu llest avisseu.

Podeu contar si va donarsi pressa nostre pagés ab la esperansa de que el hostaler li volia realisar sas il·lússions.

— Nostramo, ja hi acabat.

— Donchs me debeu dotze quartos.

— ¡Reira de bet! ¡Cóm se entent!

— Pel olor que habeu consumit.

Allí 's va armar una marimorena que no es per dirse.

Lo pagés perjuraba, lo hostaler grunyia y no sé cóm hauria acabat aquell preu fet, si un municipal no los hagués portat devant lo batlle. Enterat aquell del cas, digué al pagés:

—Nostramo, deheu dotze quartos...

—Pero, mi senyor...

—Dotze quartos.

Lo pagés, que era respectuós de la llei, pagá y callá. Lo jutge digué al hostaler ensenyantli las sis pesas de dos:

—¿Es aixó?

—Just.

—Donchs contentis ab mirar, que l' home també se contentá ab ensumar y condemnat al demandant al pago de costas, terminá lo plet.

* * *

En lo teatro de la *Porte-Saint-Martin* (Paris) va anunciar-se l' *Otello* per en Rossi. Era un diumenge y omplian lo teatro únicament treballadors. Va aixecarse lo teló y quan lo públich va adonarse que no 's recitava en francés, va posarse á xiular y á alborotar creyent que 'ls hi donavan gat per llebra.

Surt á las taulas lo gran trágich y va dir al públich que ell no tenia la culpa si 'l públich s' havia enganyat, que fora d' ell, cap de la seva companyia sabia 'l francés per recitarhi y que ab aixó demanava indulgencia.

Va continuar la representació, y era cosa de véurer com aquell públich que avans xiulaba, aplaudia frenéticament y feya sortir á las taulas al sublime artista. En una paraula: ab en Rossi se 'ls va donar *llebra per gat*.

* * *

Va anar un á la curia porque l' hi despatxessian prompte los papers pera casarse, y va dir als dependents d' allí:

—Si m' ho fan baratet, los prometo que seré parroquí.

* * *

Va venir l' esquadra inglesa y al véurer un militar de la esquadra molt jove, D. Anton va dir á un seu company:

—¿Veu, D. Gregori? Aixó dóna gust; un jove de vint y quatre anys y ja es capitá de barco.

Al cap d' un quant temps va venir una fragata de guerra espanyola, y al véurer un militar marí jove, digué lo mateix D. Anton:

—¿Qué volen que signia la nostra marina! Aquí ténen un jove de vint y sis anys y ja es capitá de barco.

Aquet D. Anton es un dels que 's queixan del atrás en que 's troba la nostra nació.

* * *

Un ximple va anar cap al tart á un restaurant, y li varen donar un tall de bou ja passat:

—¡Home, va dir al mosso, aixó no pót ser mes passat!

—¿Qué vol que li diguia? contestá 'l mosso, Miris; lo bou es mort d' aquet dematí y ab aquesta calor, se passa.

—¿Y per qué 'l tenen de matar tot lo bou al dematí? ¡Mátintne un tros al dematí y un altre tros al vespre, y aixins sempre 'l tindrán fresch! ¡Vostés ab un pam d' aygua s' ofegan!

* * *

A un home de carácter fret, que may per res s' alterava, un dia un li va fer pujar la mosca al nas y l' impassible subjecte va donarli una seria somanta.

—¿Sembla que fulano 't va espolsar l' esquena? va dir un al que havia rebut.

—Vaya, contestá l' altre, ningú pót explicar l' haberlo fet exaltar y jo tinch la honra de dir que he lograt ferme inflar los nassos per ell.

* * *

Un agutsil va anar á sorpendrer una casa de joch, y per mes que va dir que hi anava en nom del batlle, los jugadors li varen donar una seria pallissa.

Quan lo agutsil se queixá al batlle, digué: —Perque la pallissa l' han clavada á vosté, ja que en nom seu jo hi he anat.

—¡Axó sí, respongué 'l batlle, que 'm té sense cuidado! ¡Aquí me las clavin totas!

EPÍGRAMAS.

—¿Podrá may res compararse Del matrimoni al estat?

¡Quina delicia 'l casarse!

—Aquet no ha estat may casat.

—¡Quin color gasta la Lola!

¡Aquella rojor tan clara

De las galdas!

—Per la cara,

Es dona que 's pinta sola.

Cert fulano que se las pegava de poeta, perque feya versos ab ideas presas de varios autors, va ensenyar un dia tot un plech de paperots escrits á un literato:

—¿Qué li sembla? preguntá després que aquet hagué passat la vista pels escrits.

—Me sembla, contestá l' altre, que si en lo dia del judici final ténen de tornar los membres als seus respectius cossos, vosté 's quedarà sense una ratlla.

* * *

—¿Cóm li prova la vida de casat?

—Mòlt bè; li dich que ho vaig ben ensepegar. ¿Y á vosté?

—Mòlt mal: li dich que hi vaig ben ensepegar.

* * *

Un que s' havia casat ab una senyora estremadament poruga y també molt vella, va preguntar á un seu amich:

—¿Qué 't sembla la meva dona? Tot li fa por. Es mòlt gallina ¿no es veritat?

—Sí, costestá l' amich, pero es massa bona per fer caldo.

COSAS IMPOSSIBLES QUE 'S DIUEN COM A POSSIBLES.

En Joanel porta una casa.

En Paco havia de venir á las vuit y ha vingut á las mil y quinientas.

Los gats ténen set vidas.

Qui no créu á la bona mare, té de créurer á la pell de cabra.

Tinch lo peu adormit.

La Pepeta fa dissapte.

A n' en Gregori, lo joch tot se l' hi menja.

Cada cosa d' aquestas costa un ull de la cara.

La Balbina es una mosca morta.

La Quica té 'ls llabis de coral.

Y altrás.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Pa-pa.—II. Ma-ma.

Sol-lució al geroglífich.

Qui no adoba la gotera, ha de adobar la casa entera.

XARADETAS.

I.

Lo dia es prima,

Dos, es de edat.

Tot, flor d' estima

Que té olor grat.

II.

Está en solfa la primera,

Segona també hi está.

Lo tot s' estalvia molt

Desde que hi han mirinyachs.

ENDEVINALLA.

En lo próxim número donarem las sol-lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, Pasatge de Escudillers, número 4.